

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCCLXII. Christus invitatos ad Humilitatem, invitantes ad
Misericordiam hortatur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

MEDITATIO CCCLXII.

*Christus invitatos ad Humilitatem,
invitantes ad Misericordiam hortatur.*

LUC. 14. V. 7.

PUNCTUM I. Dicebat autem & ad invitatos Parabolam, intendens, quomodo primos accubitus eligerent, dicens ad illos: Cùm invitatus fueris ad nuptias, non discumbas in primo loco, ne fortè honoratior te sit invitatus ab illo; & veniens is, qui te & illum vocavit, dicat tibi: Da huic locum: & tunc incipias cum rubore novissimum locum tenere. Sed cùm vocatus fueris, vade, recumbe in novissimo loco: ut cùm venerit, qui te invitavit, dicat tibi: Amice, ascende superius. Tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus. Considera, quid juxta hanc Parabolam sit in novissimo loco recumbere; nempe inter invitatos ad Cælestes Nuptias in hac vita infimum semper eligere; infimum officium, infimum vestitum, habitationem, tractationem corporis, infimum locum in congressibus, infimam æstimationem, apud homines. Sic Christus pro loco Nativitatis suæ elegit Stabulum, pro Matre, Patre Nutritio, Cognatis, Discipulis, Auditoribus Evangelicæ suæ Prædicationis, infimæ coram Mundo conditionis homines. Mortem subivit Crucis maximè infamem, & in loco maximè infami, inter duos Latrones. Hinc Isaias c. 53. v. 3. appellavit illum *Despectum, & novissimum virorum*. Sequere ergo Exemplum, & Consilium Christi pro tempore hoc brevissimo, quod comparatione Æternitatis longè minus est, quàm unum momentum. Inde autem confur-

X 3

get

get tibi Honor & Gloria per totam Æternitatem, coram omnibus simul recumbentibus Angelis & hominibus.

PUNCT. II. *Quia omnis, qui se exultat, humiliatur; & qui se humiliat, exaltabitur, v. 11.* Si nimirum istud non fictè, sicut apud invitatos convivas fieri solet, sed ex corde fiat; ut quis sentiat, sibi competere novissimum locum, & eundem ex corde appetat quemadmodum Christus erat *Humilis corde. Matth. 11. v. 29.* Ecce ingens Præmium veræ Humilitatis: quod partim confertur in hac vita; quia Humiles in animis omnium rectè sentientium exaltantur, superbi autem humiliantur & contemnuntur: partim in altera Vita; quia eò major es in Cælo, quò Humilior in Terra.

PUNCT. III. *Dicebat autem & ei, qui se invitaverat. Cum facis prandium, aut canam, noli vocare amicos tuos, neque fratres tuos, neque cognatos, neque vicinos divites: forte te & ipsi reinvitent, & fiat tibi retributio. Sed cum facis convivium, voca pauperes, debiles, claudos, & cacos: & Beatus eris, quia non habent retribuere tibi: retribuetur enim tibi in Resurrectione Justorum. v. 12.* Ita simplex ac rectus debet esse noster Finis, & Intentio nostra in beneficiis & obsequijs Proximo exhibendis, ut nimirum nihil temporale respiciamus, non amicitiam, non cognationem, non habitationis, aut patrij soli propinquitatem, non divitias, non retributionem; sed præsertim DEVM in Proximo, etiamsi iste multa in se habet contemptibilia, & bonis corporis, ac fortunæ destitutus sit. Unde ingratitude hominum non tantum non impedire, sed etiam allicere ad bene faciendum nos deberet. Adverte etiam, quomodo Christus

ipsis quoque convivijis Spirituales & Pios Sermones miscuerit, tum invitanti, tum invitatis præbens salutaria, ac defectibus eorum accommodata monita.

MEDITATIO CCCLXIII.

Invitati ad Cœnam se excusant.

LUC. 14. V. 15.

PUNCTUM I. *Hæc cum audisset quidam de simul discumbentibus, dixit illi: Beatus, qui manducabit panem in Regno DEI. At ipse dixit ei: Homo quidam fecit Cœnam Magnam, & vocavit multos, & misit servum suum horum Cœnæ, dicere invitatis, ut venirent, quia jam parata sunt omnia. Et ceperunt simul omnes excusare. Luc. 14. v. 15.* Considera, per invitatos primùm designatos esse Judæos: nunc designari etiam Christianos, qui Fidem & media plurima acceperunt ad Cœnam Magnam in Regno DEI paratam veniendi: hos autem varia impedimenta sibi assumere, quorum prætextu malitiosè sibi persuadeant, licitum esse, ut à Cœna hac emaneant; vel moraliter existiment impossibile, ut DEO, per Servum suum ad eam vocanti, pareant. *Primus dixit ei: Villam emi, & necesse habeo exire, & videre illam. Rogo te, habe me excusatum. v. 18.* Iste prætendit curam necessariam rerum temporalium: *Et alter dixit: Juga boum emi quinque, & eo probare illa. Rogo te, habe me excusatum. v. 19.* Ille prætendit multitudinem suorum laborum & negotiorum (huic dicitur Ezech. 28. v. 16. *In multitudine negotiationis tuæ repleta sunt interiora tua iniquitate, & peccasti: & eleci te de monte DEI, & perdidisti te.*) *Et alius dixit: Uxorem duxi, & ideo non possum venire.*